

[Knut Lind]

Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge i op til 16 måneder havde undladt at færdigbehandle ansøgninger om familiesammenføring vedrørende herboende tamilske flygtninge. Det er reelt, hvad beretningen siger. Det undrer mig lidt, når man ellers har hørt de udtalelser, der er kommet fra konservativt hold.

Jeg vil godt sige her, at ombudsmandsembedet har grebet om sig rent personalemæssigt, og da hr. Ole Espersen gerne vil have dokumentation, så kan det ses i beretningen. Der er, jf. beretningen, ansat ca. 37 personer foruden ombudsmanden, nogle på deltid og nogle på heltid.

Beretningen dækker 1875 sager, og til hr. Ole Espersens oplysning er der kun tale om et fåtal af disse sager, som direkte er trukket ud og nævnt særskilt – dem, man har fundet vigtigst. Men disse 37 eller 38 personer skal dele de 913 realitetsbehandlede sager, der er tilbage.

Ombudsmanden vil gerne have flere ansatte på sit kontor. Der er nogle såkaldte hvide pletter i Danmark rent klagemæssigt, nogle geografiske enklaver, hvor befolkningen ikke klager lige så meget til ombudsmanden som i de øvrige dele af riget. Derfor vil ombudsmanden gerne anmode om yderligere ressourcer til de øvrige dele af riget til en undersøgelse af, hvorfor de dog ikke klager i disse hvide pletter.

Rent statistisk kan det selvfølgelig være ret interessant at få opklaret, hvorfor der nu er nogle borgere i nogle bestemte områder, der ikke klager. Svaret på ombudsmandens undersøgelse kunne f.eks. være, at de gode borgere i de klageløse områder faktisk var godt tilfredse, og at de i realiteten ikke havde noget at klage over. Svaret på undersøgelsen kunne også være, at borgerne i de klageløse områder havde fundet ud af, at det ikke hjalp ret meget at klage til ombudsmanden, fordi de i forvejen kendte ombudsmandens mest brugte slutreplik: »Jeg meddelte herefter direktoratet eller ministeriet, at jeg tog det oplyste til efterretning. Jeg foretog ikke videre i sagen.« Der er også en anden version: »Jeg finder herefter ikke at kunne foretage yderligere i anledning af Deres klage.« Der er flere versioner, som måske kunne begrunde, at der er nogle hvide pletter.

Ser man på oversigten vedrørende klager indgivet over f.eks. Justitsministeriet, kan man ikke undgå at bemærke, at ombudsmanden har en særlig interesse for sager, der vedrører Di-

rektoratet for Udlændinge. 102 sager angik afgørelser i henhold til udlændingeloven. Heraf vedrørte 62 sager afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, pkt. 2, dvs. opholdstilladelse af humanitære grunde. Af de 20 sager vedrørende Direktoratet for Udlændinge angik 18 sager afgørelser, som direktoratet havde truffet. Af de 35 sager vedrørende Flygtningenævnet angik hele 32 sager afgørelser, som var truffet.

Man står tilbage med det indtryk, at netop dette område har ombudsmandens helt store interesse. Når man kender lidt til ombudsmandens fortid som formand for Dansk Flygtningehjælp og som medlem af den kommission, som afgav betænkning om udlændingeloven – hvor Folketinget altså valgte at følge mindretallets indstilling – melder det næste spørgsmål sig straks: Er ombudsmanden ikke med en sådan fortid inhabil i en sådan grad, at han ikke burde beskæftige sig med netop disse klager fra udlændinge, men burde indkalde en stedfortræder til at afgøre alle disse sager?

I den anledning har jeg stillet spørgsmål i Retsudvalget, hvor jeg ønsker oplyst, i hvor mange udlændingesager ombudsmanden har erklæret sig inhabil.

Om inhabilitet har den daværende ombudsmand i en skrivelse af 17. august 1970 vedrørende spørgsmål om inhabilitet fremhævet, at inhabilitetsregler ikke alene har til formål at sikre, at afgørelse træffes, uden at der tages usaglige hensyn, men at reglerne tillige har den funktion at skabe tillid til de myndigheder, der skal træffe afgørelser. Disse meget kloge ord fra den tidligere ombudsmand bør vel også efterleves i selve ombudsmandsembedet.

I henhold til forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 1 og 3, er den, der virker inden for den offentlige forvaltning, inhabil i forhold til en bestemt sag, hvis vedkommende har en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald eller er – eller tidligere i samme sag har været – repræsentant for nogen, der har en sådan interesse.

Kan man kalde ombudsmanden en person, der virker inden for den offentlige forvaltning? Jo, det kunne man måske godt, beretningen bærer dog lidt præg af det. Det spørgsmål, der derefter melder sig, er, om ombudsmanden har en særlig interesse i udlændingesagernes udfald, fordi ombudsmanden tidligere har været